

EDITORIAL

Cvorumul democratic

CLAUDIU BRAN

Parlamentarii noștri și-au găsit în mod constant locul în această rubrică. La fel în editorialele și în paginile de politică ale celorlalte publicații. La fel, în buletinele de știri ale radiourilor și televiziunilor, indiferent de simpatiile și antipatiile acestora. Rezultatul - zero. Presa latră, parlamentarii rămân. Și își văd în continuare de năravurile moștenite sau dobândite. Cu maximă nesimțire. Apoi se rătoiesc la câte un reporter care le pune, pe holurile Parlamentului, câte o întrebare. Tipă ca din gură de șarpe că suntem rău intenționați, că vrem doar să-i încurcăm, că prezentăm doar părțile negative ale activității domniilor lor. În timp ce ei consideră că le mai lipsește doar cerculețul alb deasupra pletelor sau a cheliilor, după caz. Imaginile prezentate de către televiziuni săptămâna trecută nu mai lasă loc la interpretări, la plângeri sau la „vrăjeli”, ca să folosim un limbaj senatorial. Săli goale, întreruperi repetate din lipsă de cvorum, bătaie de joc, pe scurt, în momentul în care în lucru era poate cea mai importantă dezbateră de până acum a actualului legislativ: bugetul pe anul viitor. Opoziția putea, pur și simplu, lipsi de la această dezbateră. Reprezentantii coaliției aflată la putere nu au, însă, nici o scuză. Au reușit, în doar câteva zile, să transmită cetățeanului propria lor sictireală. Peste trei ani, sau doi, sau peste câteva luni vor veni cu fruntea plecată și cu căciula în mână să cerșească voturi. Și vor primi ce au dat. Și ceea ce merită. Ce dacă se apropia week-end-ul? Se discuta bugetul. Dacă lipseau o săptămână de la vânatoare, chef, curve sau de aiurea nu se rupea pământul în două. Parlamentarii Puterii nu au învățat nimic din pățania CDR-ului. Este problema lor, dar și a noastră. Să fie atât de dezamăgiți că Năstase și Văcăroiu au rămas în funcții încât nu mai suportă să mai treacă pe la serviciu? Iar liderii lor îi acceptă și îi acoperă. Altfel ar fi dat publicității listele cu chiulangiii, altfel ar fi propus ca parlamentarului care n-a venit la muncă să i se ia din salariu. La fel ca oricărui cetățean al acestei țări.

- ⇒ **LA ZI(D)** | Cutia cu maimuțe.....2
- ⇒ **DOSAR** | UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (XI).....5
- ⇒ **TOP SECRET** | Agenții noștri ilegali - adevărații 007 (XX).....6-7
- ⇒ **SPIONAJ** | Ultima întâlnire cu agentul A007 (XVII).....8
- ⇒ **SCURTCIRCUIT** | Adevărata față a asociatului lui Bogdan Bagdazar.....10
- ⇒ **ANALIZĂ** | Crima organizată (IV).....11

Scandalul financiar „Dacia Felix” a fost provocat

Fredy Robinson, omul din umbră, în acțiune

pag. 3

INVESTIGAȚII | pag. 4

Țepe cu locuri de muncă

SUB LUPĂ | pag. 9

Vântu și culisele politicii românești

la zi(d)

Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe

O știre mi-a atras atenția săptămâna trecută: prețul ouălor a crescut cu 30 la sută. În primul moment m-am gândit că ai noștri comercianți au încurcat din nou Paștele cu Crăciunul. Apoi m-am gândit că scumpirea vine din cauza gripei aviare, care a nenorocit atâtea mii de găini. Chiar, nu ne-a spus nimeni dacă boala se transmite și prin ouă... Apoi m-am bucurat. Mi-a trecut prin cap că, măcar în acest fel, putem spune că a crescut valoarea politicienilor noștri, cel puțin a celor care au așa ceva în dotare. Am început să-i număr și am căzut într-o neagră depresie. Motivul: mi-a ieșit cu minus.

Bodu a ieșit din nou la rampă, de astă dată cu un proiect referitor la comisaraii Gărzii Financiare. Văzând ce șanse de reușită are în mod normal (vezi rezultatele războiului cu Gigi Becali), omul propune ca subordonații săi să primească uniforme și armament. Vă dați seama, dacă mergea și el la Gigi cu mitraliera în brațe, un agheu pe

umăr și îl așteptau în fața staționului din Ghencea vreo câteva TAB-uri și tancuri, altfel stăteau lucrurile.

La sfârșitul lunii se termină perioada în care românul proprietar al unei rable mai vechi de 12 ani poate să o

Foto: Omni Press & Design

vândă statului, în schimbul sumei de 35 de milioane de lei vechi. Asta cu condiția ca acești bani să fie folosiți ca avans pentru achiziționarea unei mașini noi. Acum se pun

două întrebări: dacă omul ar fi avut bani, nu și-ar fi cumpărat o mașină nouă? Asta-i prima. Iar dacă nu are bani, care o fi mașina aia pe care o poți cumpăra cu un avans mai mic de 1.000 de euro?

DN 1 a fost înțesat, între București și Azuga, cu camere de luat vederi, instalate de către polițiști. Acestea vor monitoriza traficul, iar amenziile vor lua imediat drumul către adresele de acasă ale contravenienților, susțin polițiștii. Bineînțeles că amplasarea exactă a acestor camere a fost deja făcută publică de către unele publicații de profil. Bineînțeles că o groază de binevoitori au declarat deja război sau răzburare numitelor

voie de bani pentru a reuși să-și pună în cămară câteva borcane cu zacuscă sau murături. Asta nu mai e de răs...

Senatorului Norica Nicolai i s-a furat telefonul. Nimic extraordinar până aici, la câte se fură în România. Problema e că i s-a furat chiar la locul de muncă, adică în Parlament. Ei și ce? Nici măcar așa știrea nu devine extraordinară. La cât fură unii dintre

aproape 4.000 de lei. Logic ar fi ca taxa pe viciu să-i afecteze cel mai mult pe parlamentari. Nu că ar fi fumători mai înverșunați decât ceilalți români, dar ne demonstrează, pe zi ce trece, că sunt viciați până în măduva oaselor.

Se spune că polițiștii nu au noroc. Nimic mai fals. Ne-a demonstrat-o, de curând, chiar un criminal, care a ajuns în mâinile primitoare ale oamenilor legii dintr-o, hai să-i spunem, întâmplare. După ce ucisese un bătrân din Vaslui pentru a-i vinde casa, criminalul a dispărut. Luase cu el câteva lucruri ale bătrânului și se aciuisse prin Sinaia. Într-o bună zi (dar nu pentru el), ucigașul a ajuns la spital, pen-

Taxa pe viciu, atât de controversată, se pare că va afec-

Foto: Omni Press & Design

ta cel mai mult pe fumătorii care nu prea au bani în buzunare. Cel mai mult se vor scumpi țigările de tristă amintire „Carpați“, la prețul cărora se vor mai adăuga

tru că soba din camera unde locuia explodase. După ce au găsit lucrurile bătrânului, polițiștii nu au mai avut alteceva de făcut decât să pună rănitului cătușele. Baftă în continuare!

parlamentarii noștri... Chiar, de ce am mai publicat știrea aceasta?

Un top nou-nouț realizat de către o firmă din străinătate susține că România stă ceva mai bine în ceea ce privește șpaga, în sensul că românul dă șpagă, anual, un procent ceva mai mic din veniturile sale. Surprinzător, stăm mai bine decât vecinii bulgari. Există nu una, ci mai multe explicații. Pe de o parte, mulți români au ajuns la un câștig anual de zero lei, zero dolari, zero euro. Pentru șpagă se împrumută, dar asta înseamnă, sociologic, că dau șpagă zero la sută din venituri. Scade procentul? Scade. Pe de alta, cei care dau șpagi adevărate nu recunosc, că-i

camere, așa că viața lor se preconizează a fi scurtă. În cazul în care, totuși, vor scăpa nevătămate, tot nu vor folosi la mare lucru. Trece Năstase către Cornu, cu girofar și înșoțitori. Închid camerele ochii, rușinate? Îi închid. Trece Tăriceanu, cu motocicletă. Iar îi închid. Ca să nu se mai înroșească de rușine camerele, propunem să fie setate doar de la Dacie în jos, adică pentru Dacia și Trabant.

Pensionarii din Vaslui s-au repezit, care mai de care, la Casa de Ajutor Reciproc, să facă împrumuturi. La prima vedere, te aștepti să fie vorba despre fonduri pentru achiziționarea de brad, caltaboș, burtă sau porc. Din nefericire, oamenii declară că au ne-

Aceste texte sunt pamflete și vor fi tratate ca atare!

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108,
Sector 4, București
Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjel nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACȚIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea, Ștefan
Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad,
Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru,
Dorel Moldovan, Dumitru Preda,
Vicențiu Constantin, Eugen Mușat

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design
www.opd.ro

TIPAR:
Cromoman SRL

dezvăluiri

Scandalul financiar „Dacia Felix“ a fost provocat Fredy Robinson, omul din umbră, în acțiune

Operațiunile tipic gangste-rești ale grupului Mania, îndreptate împotriva intereselor Băncii Dacia Felix s-au petrecut într-o perioadă relativ scurtă de timp (1994 - 1996), iar ceea ce atrage atenția în mod deosebit este faptul că peste 90% din creanțele nerecuperate ale băncii erau reprezentate de bani a căror urmă s-a pierdut pe circuite financiare externe. Este motivul principal pentru care Mania s-a grăbit să-l scoată din joc pe Sever Mureșan, printr-un denunț calomnios, care va duce în cele din urmă la arestarea celui din urmă în Ungaria și extrădarea sa în Elveția. Vom reveni la acest episod, nu înainte de a preciza că Sever Mureșan a fost achitat în toate procesele, iar în acest moment Banca Dacia Felix îi datorează peste 39 de milioane de dolari.

Între ridicol și penal

La un moment dat, în noiembrie 1998, grupul de oameni de afaceri israelieni condus de Fredy Robinson cesionează acțiunile de la Dacia Felix, angajându-se să reorganizeze banca și să recupereze datoriile.

Despre gruparea Robinson s-a mai discutat în presă, fără a se atinge însă punctele sensibile ale infiltrării acesteia la înalt nivel în structurile politice românești.

Vom sublinia că acțiunile pentru așa-zisa recuperare a creanțelor au părți ridicole și părți cu conotație penală. Astfel, Robinson încheie un con-

tract de colaborare cu Ion Ilie Mania, având ca obiect recuperarea unor debite. Prin grupul său de firme, Mania avea însă credite nerambursabile de la Banca Dacia Felix de circa 20 de milioane de dolari. Pentru acest lucru Mania se afla în stare de judecată cu Dacia Felix, la Judecătoria Timișoara, fiind acuzat de înșelăciune, fals și uz de fals. În ciuda acestui vădit conflict de interese, în scrisoarea care însoțește contractul dintre Mania și Banca Dacia

Felix, Robinson stipulează ca Mania să primească 5 la sută din recuperări, plus o sumă de 50.000 de dolari pe an.

Mata Hari în variantă dâmbovițeană

La începutul lui 2001, îl întâlnim pe Mania în Elveția, unde lua parte la întâlnirile cu avocații băncii, ceea ce demonstrează că se afla în executarea contractului. Tot de recuperarea creanțelor se ocupa și firma Kolal, condusă de Liviu Mand-

ler, și propriul departament de urmărire credite din interiorul Băncii Dacia Felix.

Robinson, fie ca actor principal, fie ca regizor s-a angajat într-un joc periculos atât cu BNR-ul, cât și cu CEC-ul. Când Guvernatorul Mugur Isărescu a luat hotărârea ca Banca Dacia Felix să fie pusă în supraveghere judiciară, urmând a fi declarată în stare de faliment, apare o așa-zisă soluție salvatoare: Elena Timofte Al Rahie. Aceasta, agreeată inițial în bancă de Liviu Mandler, președinte al Consiliului de Administrație, va deveni consiliera particulară a lui Fredy Robinson. Elena Timofte, fostă șefă de cabinet a senatorului Solcanu, a reușit să stabilească un lanț relațional eficient între liderii PSD-ului, fără a neglija însă și alte structuri politice și chiar ale serviciilor secrete. Asupra acestui aspect ne vom opri un moment. Inclusiv lui Liviu Mandler, dar se pare că și lui Fredy Robinson, Elena Timofte li s-a prezentat ca făcând parte din structurile strict secrete ale statului român. Elena îl prezintă celor doi pe Chiuzbaian, fostul ministru al Justiției, cu care spunea că urma să se căsătorească. În 2000, când se derulează episodul despre care vor-

bim, urmau alegerile generale și prezidențiale.

Axa Robinson-Miki Șpagă-Adrian Năstase

Din CDR se alesese praf și nu era dificil de prevăzut că PSD-ul urma să câștige alegerile. În consecință, Elena Timofte se face luntre și punte și îl prezintă pe Robinson unor persoane din anturajul lui Adrian Năstase. În combinație este atras și Ștefan Mihăilescu, cunoscut de opinia publică după pseudonimul Miki Șpagă.

Poate fi un zvon, dar se pare că domnul respectiv ar fi plimbat o servietă conținând un milion de dolari.

Trec alegerile, Adrian Năstase devine prim-ministru și se implică direct, prin declarație publică, în favoarea Băncii Dacia Felix. Evident, banca nu mai este declarată în stare de faliment.

Pentru grupul Robinson mai trebuia însă înlăturată o piedică - Sever Mureșan, principalul acționar la Banca Dacia Felix la începutul anilor '90. Se angajează într-o serie de procese împotriva lui, pe care în majoritate le pierde.

Pentru a se acoperi anumite urme, Robinson îl înlătură de la conducerea Băncii Dacia Felix pe Liviu Mandler și schimbă numele băncii în Eurobank. (va urma)

GEORGE DORŃI

Foto: Omni Press & Design

investigații

Tepe cu locuri de muncă

Una dintre problemele presante ale românului este, în ultima vreme, nesiguranța, sau chiar lipsa unui loc de muncă. Zi de zi auzim că s-au mai desființat câteva sute sau mii de locuri de muncă și o groază de oameni au rămas fără posibilitatea câștigării pâinii zilnice. Cu toate acestea, rubricile de mică publicitate ale ziarelor, ca și o serie de pagini de Internet,

abundă de oferte de muncă, una mai tentantă decât alta. De ce această neconcordanță între oferte și statistici? Unul dintre motive ar fi domeniile în care se cer lucrători, iar altul, și nu cel din urmă, ar fi teama de necunoscut, neîncrederea, teama de a nu fi păcălit. Adevărul este că domeniul locurilor de muncă aduce unor „întreprinzători” bani frumoși, căzuți „din cer”.

Anunțurile care garantează îmbogățirea peste noapte, locuri de muncă extraordinare în străinătate etc. sunt de fapt niște escrocherii menite a atrage bani de la cei care caută un loc de

„Decupați articole din ziare. 50 de dolari fiecare”; „Creșteți arici acasă. 1.000 de dolari kilogramul”; „Căutați nume pentru noi. Plătim 200 de dolari pentru fiecare 100 de nume”; „Puneți materiale în plicuri”. Anunțuri întâlnite foarte des. Majoritatea sunt țepe

muncă și cred în așa ceva. Când se selecționează anunțurile în vederea angajării, pentru a nu cădea pradă unor escrocherii sau a altor situații cel puțin neplăcute, trebuie ținut cont de câteva aspecte: formatul și aspectul anunțului (un anunț cu un aspect și un format atrăgător, care sunt de obicei scumpe, se referă, în general, la locuri de muncă serioase), conținutul anunțului (dacă este la obiect, profesional, cu accent pe condițiile de angajare, este de asemenea o indicație bună a unui anunț serios; în schimb, dacă anunțul pune accent pe beneficiile obținute de angajat, de obicei denotă un aspect cel puțin dubios).

Păcăleală la nivel înalt

Mai mulți români, dar și mai mulți cetățeni ai Republicii Moldova „au fost seduși” de

oferțele agenției de fotomodele „Elite Artmoda-XXI”, care s-a dat drept filială a companiei „McLauren Lamberti and Garcia” (SUA). Firma falsă era condusă de un moldovean de

21 de ani. Clienți ai agenției au fost actori, oameni de televiziune, manechine de până la 35 de ani, precum și copii de la trei ani în sus, cărora li s-a garantat un loc de lucru foarte bine plătit în străinătate, în sfera businessului fotomodelilor. Înainte de a pleca la treabă însă, ei urmau să facă niște cursuri de pregătire actricească, de machiaj etc. Pentru cursuri, lecții suplimentare și ședințele foto, mulți au achitat între 400 și 1.000 de dolari. După câteva luni, firma a dispărut, cu câteva sute de mii de dolari „profit”. Autoritățile au făcut apel la Interpol, dar poliștii americani au transmis că firma „McLauren Lamberti

Pe pliante distribuite gratuit au apărut anunțuri dintre cele mai tentante: „Doriți să câștigați lunar 30 de milioane de lei? Trebuie doar să produceți lactoalbumină, din lapte și catalizatori.” Mii de români au rămas fără bani, încercând să se îmbogățească în acest mod

and Garcia” nu are reprezentanță nici în România, nici în Moldova.

Laptele produce bani

Producerea de materii prime cosmetice pe bază de lapte este o treabă serioasă, pe care marile firme pun mare accent. Prețul mare al cosmeticelor și faptul că tot românul a văzut cel puțin o reclamă în care sunt laudate efectele terapeutice ale laptelui au mai dat o idee de „afacere” escrocilor. Pe pliante distribuite gratuit au apărut anunțuri dintre cele mai tentante: „Doriți să câștigați lunar 30 de milioane de lei?”. Naivii erau asigurați că „testele de laborator din mai multe universități au constat că laptele este un ingredient ideal pentru produsele cosmetice”. Într-o primă etapă, omul trebuia să meargă la sediul societății unde, după un instructaj, era pus să cumpere niște catalizatori necesari producției. Pentru producție erau necesari minimum cinci catalizatori, pentru care se plătea cu banii jos. Metoda de lucru era foarte simplă: laptele se amestecă cu catalizatorul, se depozită timp de șapte zile într-un loc întunecos, pasta rezultată se amestecă iar cu lapte proaspăt, se filtra printr-o bucată de bumbac și se pune la uscat. Astfel, se obținea lactoalbumina, care se ducea la sediul firmei și urma... îmbogățirea. Mii de cetățeni s-au visat furnizori ai marilor firme de cosmetice, au plătit catalizatorii, au muncit la producerea lactoalbuminei, doar că nu au găsit cumpărători pentru ea. Inițial, reprezentanții firmei au motivat că au prea multe oferte și mai durează puțin până vor face livrările pentru care au comenzi. Ulterior, când presiunea celor păcăliți a devenit prea mare, firma a dispărut, iar angajații nu au mai fost de găsit. Probabil că acum funcționează prin alt oraș al țării.

Munca la domiciliu

Una dintre cele mai la modă păcăleli, atât la noi, cât și în exterior, atât pe Internet, cât și în ziare, este aceea care promovează munca manuală la domiciliu: procesatul corespondenței, asamblatul jucăriilor sau încropirea de colaje, confecționatul obiectelor artistice, tipografiatul la mașina de scris etc. În cele mai multe

dintre cazuri, este necesar ca doritorul să achiziționeze de la „angajator” pachetul cu care va începe treaba. Față de câștigurile promise, această investiție pare aproape neglijabilă. Bineînțeles că banii promiși nu vor mai apărea niciodată, iar escrocii va realiza un venit apreciabil, ținând cont de numărul mare al celor păcăliți.

Mica publicitate

Oricine și-ar dori un loc de muncă care să-i aducă sute sau chiar mii de dolari lunar și pentru care să nu se pretindă nici o calificare sau experiență. Așa se face că multe persoane cad în plasa unor anunțuri atrăgătoare, dar fără acoperire în realitate. Sistemul este foarte simplu, dar, funcționând la limita legii, e greu de probat caracterul său ilicit. „Locuri de muncă la domiciliu, câștiguri lunare de 10.000.000 de lei”, se menționează într-un anunț. „Oferte de muncă la domiciliu pentru toată țara, 200-300 de dolari lunar”, promite un altul, care este, însă, surclasat de „1.000 de dolari în 30 de zile, afacere prin poștă”. Unele anunțuri garantează chiar „câștiguri nelimitate”. Și, culmea, totul s-ar desfășura acasă, fără un program fix și fără șefi.

Fără limite

Imaginația ofertanților nu se oprește aici. Iată alte modalități de a face bani pe care le propun aceștia: „Decupați articole din ziare. 50 de dolari fiecare”; „Creșteți arici acasă. 1.000 de dolari kilogramul”; „Căutați nume pentru noi. Plătim 200 de dolari pentru fiecare 100 de nume”; „Puneți materiale în plicuri. Veți primi bani în următoarele două săptămâni și apoi săptămânal. Veți primi materialele pe care trebuie să le puneți în plicuri. Plicurile vor avea adresele și timbrele necesare. Ca să puteți începe imediat, vă solicităm taxa de 24,95 dolari, care reprezintă cheltuielile noastre și o garanție a faptului că veți lucra cu noi cât doriți”.

Și să nu uităm de traficanții de carne vie, care, sub pretextul că trimit românce tinere la muncă, în străinătate, alimentează piața ieftină a prostituției din țările-țintă. În același mod, zeci de mii de români au ajuns să cerșescă prin toate colțurile Europei.

Iar ca ultim argument că fenomenul a atins cote extrem de înalte, multe dintre anunțurile de acest gen încep exact cu fraza: „Nu e țeapă”. Hoțul strigă: „Hoții!”.

CLAUDIU DRĂN

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (XI)

În 1968, generalul Kostial, alias obiectivul „Corbul” îi adresează o scrisoare Secretarului general al Partidului Comunist al URSS, Leonid Brejnev, cerându-i să intervină cu trupe în România, pentru a-l înlătura de la putere pe Ceaușescu. Amintim că generalul Kostial era un vechi prieten și tovarăș din timpul ilegalității al lui Nicolae Ceaușescu, cei doi fiind și arestați în același timp după procesul de la Craiova, din 1933. Scrisoarea a fost interceptată, iar Kostial a fost exclus din partid și i s-a fixat domiciliu obligatoriu la Curtea de Argeș. Exilul lui Kostial durează până în 1973, când apare scandalul „Sticlaru”.

„Sticlaru”

Sub această denumire de cod era cunoscut generalul Șerb, comandant al trupelor de grăniceri, recrutat de GRU (serviciul de spionaj militar so-

vietic) pe bază de șantaj. Generalul Șerb a furnizat sovieticilor mai multe date secrete privind organizarea armatei române, inclusiv planurile defensive

Primul element recrutat de Kostial a fost ex-ministrul Apărării, generalul Ion Ioniță, care a devenit pentru ofițerii de contrainformații obiectivul „Iorgu”

pentru a face față unui atac pe frontiera de est a țării.

Din păcate, și în cazul „Sticlaru” s-a dat dovadă de obișnuita lașitate care era instaurată în relațiile dintre București și Moscova. În loc să fie judecat pentru trădare, generalul Șerb a fost inculpat doar pentru neglijență în serviciu, a fost degradat la gradul de soldat și condamnat la 2-3 ani de închisoare. Ca o nostimă, după revoluția din decembrie 1989 generalul Șerb, alias Sticlaru, spion sovietic dovedit cum se spune, cu

acte, se va înscrie în FSN ca om persecutat de regimul Ceaușescu și va ajunge primar în comuna Malu cu Flori, județul Dâmbovița.

Nimeni nu a înțeles de ce Ceaușescu l-a iertat pe Kostial, în 1973, exact după scandalul provocat de trădarea generalului Șerb. Cert este că acesta a primit din nou pensia militară, a revenit la București, s-a căsătorit cu amanta rusoaică, a început să viziteze anual URSS-ul și să se întâlnească cu fiul său natural – Anatoli –, acum căpitan în Armata Roșie.

Kostial a început să recruteze mai mulți ofițeri activi și în rezervă din armată, nemulțumiți de naționalismul lui Nicolae Ceaușescu. Primul element

recrutat de Kostial a fost fostul ministru al Apărării, generalul Ion Ioniță, care a devenit pentru ofițerii de contrainformații obiectivul „Iorgu”. După îndepărtarea sa de la conducerea MAPN, Ioniță fusese numit președinte al societății Crucea Roșie, fiind extrem de respectat atât în mediul militar, cât și civil.

Practic, Ion Ioniță a luat asupra sa conducerea și organizarea conspirației militare împotriva lui Nicolae Ceaușescu. Se cuvine să facem o mențiune. Dacă unii actori din gruparea „Corbii” (Nicolae Militaru alias „Milică”, Ion Iliescu alias „Iancu”, Radu Nicolae alias „Rodion”, generalul Kostial alias „Corbul”) au știut că fac jocul sovieticilor, fiind cu o excepție agenți ai KGB și GRU, Ion Ioniță era împotriva lui Ceaușescu, fiind conștient că megalomania dictatorului va arunca România într-o situație

disperată care nu se putea finaliza decât printr-o explozie socială. Totuși, România fiind o țară membră a Tratatului de la Varșovia, nu este exclus ca Ioniță să fi cunoscut și acceptat faptul că unii dintre membrii conspirației erau oamenii serviciilor secrete sovietice.

În această grupare exista însă și un ideolog – Silviu Brucan, marginalizat de Ceaușescu încă de la începutul anilor ’70

Decesul lui Ion Ioniță, în urma unui cancer a cărui apariție și evoluție poate fi considerată suspectă, îl aduce pe generalul Militaru drept șef al ramurii militare a conspirației. După ce intervine arestarea lui Radu Nicolae, alias „Rodion”, Militaru se sperie, se prezintă la CC al PCR și face un autodeunț în fața lui Ion Coman cu privire la întreaga rețea. Aici intervine o problemă încă nesoluționată. Nu se știe dacă Ion Co-

man l-a informat pe Nicolae Ceaușescu cu privire la denunțul scris de generalul Militaru. Securitatea, la rândul ei, a oscilat între o raportare corectă și o mușamalizare a cauzei sub acoperirea muncii de „influențare pozitivă”, a „spargerii antrajului cu potențial infracțio-

nal” și a „recrutării în scop de dezinformare” a elementelor din rețea.

În această grupare exista însă și un ideolog – Silviu Brucan, marginalizat de Ceaușescu încă de la începutul anilor ’70. Brucan a întărit prin contactele sale externe, atât în Vest, cât și în Est, coeziunea grupului care, cu toate că era infiltrat de securitate, a continuat să activeze. (va urma)

GEORGE DORFI

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (XX)

– Legenda biografică –

Ilegalii au fost și poate vor rămâne pe scena vieții spionajului cei mai buni actori. Prin specificul categoriei de spioni care au fost, ei s-au identificat total rolului atribuit de ofițerul instructor care i-a recrutat, i-a pregătit și i-a trimis în misiune externă. Căci, pe lângă pregătirea specială necesară desfășurării muncii de informații, ilegalii trebuiau să memoreze un roman întreg – cel al propriei noi vieți, al legendei biografice devenite autobiografice, adevăratul scut al garanției fizice și mai ales juridice și civile al existenței lor ca spioni într-un spațiu extern, într-o lume nouă, în care și ei trebuiau să fie o Noutate Biografică și Civilă, cu toate elementele de stare civilă schimbate, de la naștere și până la data plecării în misiune. Un asemenea rol pentru un ilegal însemna cel mai mare test al noii sale vieți, pe care urma să o trăiască nu doar printre semenii din rândul cărora își lua zborul, dar mai ales în rândul celor din sfera în care urma să aterizeze.

Pentru toți ilegalii, legenda biografică era cel mai important accesoriu informativ al unui spion din această categorie specială.

Repetă de la început fiecare rol care compunea toată „autobiografia” sa, de o sută de ori, de o mie de ori, sau de atâtea ori de cât era nevoie pentru ca rolul său să fie însușit perfect, absolut fără nici o greșală care să trădeze scenariul sau să creeze dubii asupra „actorului”

Un accesoriu de care el avea nevoie mai mult decât orice al element al muncii informative speciale, un accesoriu pe care nu avea voie să-l modifice sub nici o formă din proprie inițiativă și în nici o situație în care s-ar fi aflat, în special într-o situație de pericol sau de instigare din partea unor persoane sau a organelor de contraespionaj din spațiul penetrat. Regizorul și scenaristul biografiei sale legende erau una și aceeași persoană – ofițerul instructor, cel care concepea toate „replicile” rolului său, toate amănunțele fiecărei situații, ale fiecărui gest din oricare din perioadele vieții noi pe care ilegalul o trăia la modul cel mai conștient al necesității. Cu el repeta de la început fiecare rol care compunea toată „autobiografia” sa, de o sută de ori, de o mie de ori, sau de atâtea ori de cât era nevoie pentru ca rolul său să fie însușit perfect, absolut fără nici o greșală care să trădeze scenariul sau să creeze dubii asupra „actorului” din

partea „publicului”, oricare ar fi fost el, oriunde și oricând. Orice spion clasic are nevoie de anumite accesorii obligatorii pentru îndeplinirea misiunii trasate: bani, mașini, case conspirative, telefoane, documente reale sau false, armament de diverse tipuri, mijloace tehnice de ascultare sau urmărire informativă, diverse articole vestimentare de uz personal, relații și persoane.

Pentru spionul ilegal aceste elemente reprezintă doar aspectul tehnic operativ, și nu esența existenței lui într-un spațiu. Aceste elemente îi sunt necesare, dar nu și esențiale

Toate aceste accesorii sunt însă clasice și pot varia de la un spion la altul, în funcție de specificul misiunii, de mediul și spațiul geografic în care ea se execută, de obiectivul penetrat, de persoanele și de natura informațiilor pe care spionul urmează să le obțină și să le transmită agenției de spionaj din care face parte. Toate acestea sunt nu doar accesorii, ci și mij-

loace specifice ale muncii de informații, fără de care orice spion nu-și poate îndeplini misiunea, oricât de bine pregătit ar fi el și oricât de ușoară ar fi misiunea. Pentru spionul ilegal aceste elemente reprezintă doar aspectul tehnic operativ, și nu esența existenței lui într-un spațiu. Aceste elemente îi sunt necesare, dar nu și esențiale. Spionul clasic acționează în numele unei agenții care l-a recrutat, l-a pregătit și l-a trimis în misiune în același spațiu sau într-un spațiu străin, aflat într-o altă țară sau mediu geografic, politic, economic sau comercial. Misiunea pe care o are de îndeplinit se realizează ca urmare a

unei pregătiri speciale, dar întotdeauna cu toate datele de stare civilă reale ale spionului, eventual cu unele modificări privind pregătirea sa profesională, starea civilă, starea materială, domiciliul sau cetățenia, locul de muncă la care face referire când intră într-un sistem relațional, colegii de muncă sau relațiile pe care se laudă că le are etc.

top secret

Când un asemenea spion este identificat se ajunge foarte ușor la adevărata sa identitate, la domiciliul său, la familie, la rude, la prieteni sau la oricare dintre cunoștințele și relațiile sale, iar probele administrate împotriva sa sunt mai convingătoare și mai ușor de strâns

Este normal ca în pregătirea care i se face unui spion clasic, acesta să fie instruit suficient de mult cu toate aceste elemente de care are absolută nevoie pentru îndeplinirea misiunii, cum să mintă frumos și credibil și pe cine să mintă, cum să falsifice unele documente care-i sunt necesare în anumite situații, cum să mituiască colegi de muncă, șefi, secretare, oameni politici, oameni de afaceri și chiar polițiști sau alți funcționari publici sau guvernamentali, de care are absolută nevoie.

Pentru spionul clasic toate accesoriile se rezumă însă la atât cât îi este necesar pentru îndeplinirea misiunii pe situația sa reală de stare civilă. Când un asemenea spion este identificat se ajunge foarte ușor la adevărata sa identitate, la domiciliul său, la familie, la rude, la prieteni sau la oricare din cunoștințele și relațiile sale, iar probele administrate împotriva sa sunt mai convingătoare și mai ușor de strâns. De la el, organul de contraspionaj ajunge mai ușor la relațiile pe care le are și care îl cunosc mai bine și pe o perioadă mai îndelungată de timp, unele chiar din copilărie, din școala elementară, liceu sau facultate. În unele situații, organul de contraspionaj poate ajunge chiar și la ofițerul de informații cu care ține legătura sau la ceilalți membri ai rețelei din care face parte, astfel încât ori îi probează mai ușor și complet activitatea de spionaj desfășurată și îl trimite în instanță, ori au mai multe argumente și probe care-l determină să trădeze și să cedeze la colaborare.

O legendă biografică foarte bună, dar și foarte bine însușită și interpretată magistral îl va ajuta pe ilegal să-și uite până și adevăratele date personale de stare civilă și chiar și propriile trăiri din copilărie

Altfel stau lucrurile însă în cazul ilegalilor acoperiți în procentul maxim de sută la sută prin folosirea legendei biografice, care-i asigură protecția maximă prin însăși natura și specificul ei de scut informativ total.

Condiția esențială pentru realizarea acestui scop este ca ea, în primul rând, să fie concepută fără nici o fisură, pornindu-se de la un număr cât mai mare de elemente reale folosite în combinația informativ-operativă, iar elementele fictive adăugate să fie acoperite complet cu date, fapte, relații și documente care să reziste la orice verificare din partea adversarului. A doua condiție, la fel

de obligatorie și de importantă, este aceea a însușirii ei la modul ideal de către ilegal, de actorul care va juca rolul perfect al personajului pe care urmează să-l întruchipeze pe tot parcursul executării misiunii. O legendă biografică foarte bună, dar și foarte bine însușită și interpretată magistral îl va ajuta

pe ilegal să-și uite până și adevăratele date personale de stare civilă și chiar și propriile trăiri din copilărie, din perioada de adolescență și cele ulterioare acesteia.

Elementul-cheie al acestui succes l-a constituit întotdeauna convingerea cu care ilegalul și-a jucat rolul personajului pe care l-a întruchipat pe adevărata scenă a vieții – câmpul de bătaie cu organele de contraspionaj

Un asemenea rol magistral jucat îi va face invidioși pe toți scenariștii și regizorii teatrali, căci oricare din ei și-ar dori un actor ca ilegalul, care după o misiune de spionaj bine îndeplinită va dovedi că poate

fi cel mai bun actor – „Adevăratul 007“. Elementul-cheie al acestui succes l-a constituit întotdeauna convingerea cu care ilegalul și-a jucat rolul personajului pe care l-a întruchipat pe adevărata scenă a vieții – câmpul de bătaie cu organele de contraspionaj. În-sușindu-și perfect o legendă biografică bine regizată, un ilegal va fi actor pentru o lume întreagă, o lume nouă însă, pe care și-o construiește atât în trecut, dar mai ales în prezent și viitor. Această lume nouă și-o va construi personal, dar dirijat permanent din spatele cortinei de către ofițerul instructor, care-l va verifica continuu, nu doar până la însușirea perfectă a rolului, dar și după aceea,

chiar și după plecarea în misiune externă. El va fi și scenarist și regizor, dar și sufleurul anonim și bine ascuns pentru toți ochii publicului. (va urma)

SORIN V.
TEODORESCU

spionaj

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (XVII)

„Raul nu a ținut însă cont de sfaturile prietenului meu și a acceptat banii în condiții pe care nu le știe decât, probabil, soția lui – Katty. Cert este că, după împrumut, Raul și-a schimbat radical modul de viață și comportamentul. A intrat într-un cerc de relații foarte dubioase și la fel de periculoase. A reușit în câteva luni să-și pună la punct laboratorul privat, și-a angajat apoi câțiva specialiști chimiști și doctori, foarte tineri și de perspectivă, și a început să lucreze, dar parcă nu mai era el. Se schimbaseră mult, nu mai era omul mereu radios, optimist și încrezător în sine, deși participase la două simpozioane în lumea medicală unde prezentase câteva succese deosebite de valoroase în domeniul în care făcea cercetările. Povestea a mers așa până în ziua în care Don Pavolio i-a cerut lui Raul să-i restituie banii datoraiți. Acesta era numele așa-zisului binevoitor care-i împrumutase banii pentru investiția făcută în laborator.

Accidentul avusese loc seara, aproape de miezul nopții, la circa 100 de kilometri de Lima

Raul l-a căutat din nou pe Manphis, să-l consulte cu privire la o nouă sursă de bani.

Se pare că termenul de restituire a datoriei fusese devansat cu mult timp înainte, iar

contractul cu Don Pavolio avea și o clauză secretă, pe care Raul a evitat să i-o declare prietenului meu la fiecare întâlnire. Manphis i-a recomandat lui Raul și l-a sfătuit să-i ceară lui Don Pavolio o amânare a plății, timp în care i-a propus să-i găsească un sponsor veritabil. Au rămas înțeleși să se reîntâlneas-

Raul a decedat pe loc, iar poliția sosită la locul accidentului l-a scos după eforturi foarte mari

că peste două săptămâni iar Manphis să-i prezinte un prieten de-al său pentru rezolvarea situației. După câteva zile însă, prietenul meu a aflat din ziare că Raul avusese un grav accident auto și că decedase în condiții suspecte. Din investigațiile

sale a aflat că Raul avusese accidentul în timp ce se întorcea în Lima de la un simpozion, unde prezentase încă o descoperire de-a sa. Accidentul avusese loc seara, aproape de miezul nopții, la circa 100 de kilometri de Lima.

Raul oprise la o benzinărie, făcuse plinul și intrase să

bea o cafea. „Probabil era obosit, mi-am dat eu cu părerea“. „Da, probabil, pentru că simpozionul se ținuse într-un oraș situat la aproape 400 de kilometri de locul unde a oprit să bea cafeaua, dar alta este problema. De la cafea a sunat

și a vorbit cu Katty. I-a spus că se simte bine, că totul a decurs așa cum spera, dar că pe tot drumul a avut impresia că cineva îl urmărește. A ieșit din cafea după circa 10 minute, s-a urcat în mașină și a plecat spre casă. După aproximativ 20 de kilometri drumul prezintă câteva curbe periculoase și începe

să coboare, iar în laterale sunt doar văi foarte abrupte și foarte adânci.

Mașina sa a intrat direct într-un parapet, l-a rupt și a căzut de la o înălțime de peste 30 de metri direct în prăpastie, unde s-a contorsionat într-un mod diabolic. Raul a decedat pe loc, iar poliția sosită la locul accidentului l-a scos după eforturi foarte mari. „Cine a anunțat accidentul?“ „La poliție s-a primit un telefon anonim. O persoană care nu și-a declarat identitatea a sunat și a anunțat că trecea întâmplător prin zonă și a văzut o mașină care tocmai ateriza în prăpastie“. „Este, într-adevăr, un accident suspect. Mașina a fost expertizată cumva de poliție?“ „Da, Andrei, după câteva zile. Polițiștii au descoperit că nu mai avea frâne iar cauza accidentului a fost viteza excesiv de mare cu care mașina s-a izbit de parapetul lateral“. „Cam la ce oră au stabilit impactul?“ „În jurul orei 23.45. I-au găsit mobilul și un apel către telefonul de acasă. Katty a declarat că a auzit telefonul ei sunând, dar că s-a întrerupt“. „Probabil că Raul n-a mai avut timpul necesar să vorbească cu Katty“.

nea, și că-i spusese că simte că e urmărit, dar polițiștii n-au crezut-o“. „Păi, de ce? Că puteau să-i verifice lui Raul telefonul mobil, la apelurile efectuate, și puteau să vadă ora la care a avut loc convorbirea“. „Așa este, dar când l-au verificat au constatat că această convorbire era ștersă“. „Crezi că cineva a umblat în aparat?“ „Am întrebat eu. „Mai mult ca sigur, mi-a răspuns Sandy. Cei care l-au urmărit. Raul fusese într-adevăr urmărit tot drumul după plecarea de la simpozion. Nu se înșelase. Dar mai este o ciudățenie, și mai mare“. Eram numai ochi și urechi. Parcă urmăream un film de aventuri în care eroul principal este urmărit de bandiții care vor să-i fure secretele unei mari descoperiri, dar până la urmă reușește să-i păcălească și ajunge teafăr la destinație. De data aceasta se pare că mă confruntam însă cu o povestire în care scenaristul i-a schimbat soarta eroului principal. „Ciudățenia cea mai mare este aceea că geanta lui Raul nu a fost găsită la locul accidentului. Nici în mașina personală și nici în jurul ei sau pe traseul pe care a plonjat mașina sau s-a

Ciudățenia cea mai mare este aceea că geanta lui Raul nu a fost găsită la locul accidentului. Nici în mașina personală, și nici în jurul ei

„Ciudățeniile merg și mai departe“. „Cum adică?“ „Katty le-a povestit polițiștilor că vorbește cu el pe mobil, în jurul orei 23.20, înainte de a ieși din cafe-

rostogolit până a ajuns în fundul prăpastiei“, a continuat Sandy. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

Sorin Ovidiu Vântu și culisele politicii românești

Se dă următoarea temă: într-o țară mai mult sau mai puțin îndepărtată, aflată în fața unui important moment istoric, izbucnesc din senin nemulțumiri, traduse prin greve și mitinguri. Se știe că în mod sigur cei de la putere îi vor acuza pe cei din opoziție de instigarea greviștilor, iar cei din opoziție îi vor acuza de manevre diversioniste pe guvernanți. Se cere să se precizeze locul de naștere al unuia dintre regizorii spectacolului la care tocmai am asistat. Complicată ecuație! Ce spuneți de orașul Roman? Cui îi este frică în acest moment de o stare de liniște în România? Marilor manipulatori din umbră din sfera politicii și a afacerilor. Îi putem identifica pe Sorin Ovidiu Vântu, pe Costache Dinu Patriciu și pe Dan Voiculescu. Nu vom susține că unul dintre ei se află în spatele grevei cadrelor didactice, dar nu putem băga mâna în foc că nu au avut nici o legătură cu greva de la metrou.

Acești mari magnați sunt regizorii multor schimbări pe scena politică din ultimii ani, care au fost mai mult sau mai puțin înțelese de opinia publică.

Vântu și Luca

Conform afirmației unui om de afaceri cu interese în domeniul financiar-bancar, încă din 1996 Sorin Ovidiu Vântu i-ar fi solicitat suma de 5 milioane de dolari pentru a interveni prin intermediul generalului Dan Gheorghe, fost șef al UM 0215, la conducerea PDSR

pentru soluționarea unui dosar în justiție.

De altfel, Sorin Ovidiu Vântu este consilierul lui Liviu Luca, președintele sindicatelor PETROM și patronul unui mare trust de presă. Acest lucru demonstrează că în România rentează să pui la punct afaceri gen Fondul Național de Investiții. În nici o țară civilizată un om care a făcut ceea ce a făcut Sorin Ovidiu Vântu nu ar fi liber și nu s-ar bucura de produsul giganticilor sale escrocherii. În România însă, nu numai că nu a fost tras la răspundere penală, dar se mai află și pe unul din primele locuri din topul milionarilor (în dolari, desigur).

Și pentru ca să nu uităm, am dat soluția problemei cu care am început articolul nostru, orașul Roman, pentru că din această binecuvântată localitate este stăpânul României, Sorin Ovidiu Vântu.

Toate campaniile împotriva corupției sunt vorbe în vânt, până când Sorin Ovidiu Vântu nu va fi adus în fața justiției.

„Anticomunistul” de la Roman

Divorțul din Alianța DA între PD și PNL convine de minune domnului Dinu Patriciu, care în mod evident îl joacă pe Tăriceanu pe degetele de la mâini, iar o situație tulburătoare (greve, manifestații) îl avantajează pe Sorin Ovidiu Vântu, care la o adică nu s-ar da în lături să pună în practică câte ceva din așa-zisa lui experiență

de mare rezident și conspirator față de regimul comunist. Nu știți că Vântu a fost un luptător împotriva regimului Ceaușescu? Nici noi, dar trebuie să ținem

cont de interviul pe care inițiatorul FNI l-a acordat istoricului Alex Mihai Stoenescu și în care declară că răspânda manifeste anticomuniste la Iași,

pe când era student. Stăm prost cu informațiile și ne facem autocritica pentru că nici măcar nu am știut că Vântu a absolvit o facultate înainte de 1989. Sau a adoptat modul de gândire al comuniștilor ilegaliști care considerau că pușcăria Doftana este o universitate revoluționară.

Să revenim însă la ipoteza că anumiți magnați din lumea afacerilor ar putea fi în spatele unor mișcări greviste.

O încrengătură periculoasă

Să urmărim un lanț relațional: Liviu Luca e prieten cu Dan Ioan Popescu și cu Adrian Năstase. Aceștia sunt pe linie de partid (PSD) șefii lui Ioan Rădoi, senator al partidului sus-amintit și bossul sindicatelor de la METROREX. Sorin Ovidiu Vântu, care totuși nu se simte confortabil în legătură cu unele dosare care îl privesc, este consilierul lui Liviu Luca. Cum la noi s-a dezvoltat un capitalism, mai curând sud-american decât european, de ce nu am admite

că anumiți oameni de afaceri (necurate), dacă sunt călcați pe bombeu sau se simt în pericol, pot pune la cale tulburări sociale care să genereze haos, schimbare de guvern, alegeri anticipate?

Vântu, pe când era tartorul FNI, a avut în subordine aproximativ 50 de ofițeri de informații. Practic, scandalul generat de prăbușirea FNI a măturat CDR-ul și pe președintele Constantinescu de pe scena politică și a readus PSD-ul la putere. Astfel de servicii nu se uită, iar informația trebuie completată: al doilea om din statul român, președintele Senatului, Nicolae Văcăroiu, a fost salariatul lui Sorin Ovidiu Vântu.

Fără să mai fie tânăr, Sorin Ovidiu Vântu este destul de neliniștit. Îl tentează jocul politic și, cum la Băsescu se spune că nu are prea mult spor, poate încerca să-și regleze conturile printr-o lovitură de palat, producând discordie între acesta și premierul Tăriceanu.

DANIEL BĂLAN

scurtcircuit

Adevărata față a asociatului lui Bogdan Bagdazar

Preocupată de valul de greve ale profesorilor, angajaților de la METROREX, sau de amenințări cu greva ale funcționarilor publici și minerilor, opinia publică nu a acordat suficientă atenție unei informații de presă care poate constitui unul dintre cele mai mari scandaluri ale sfârșitului anului 2005. Este vorba de arestarea în SUA a lui Phillip Bloom, asociatul lui Bogdan Bagdazar în firma de consultanță implicată în privatizarea BCR, se pare în favoarea Băncii „Milenium” din Portugalia.

Mită în America

Phillip Bloom a fost arestat pentru dare de mită autorităților americane, pentru ca firmele sale să primească contracte avantajoase în Irak.

Ca de obicei, atunci când vorbim despre lumea afacerilor din România, avem de-a face cu un personaj suspect, și nu putem să fim consternați față de declarația lui Bogdan Bagdazar, fost președinte al BRD, fost purtător de cuvânt al Guvernului Roman, din care rezultă că îi acordă lui Bloom prezumția de nevinovăție.

Phillip Bloom a apărut în România la începutul anilor '90, implicându-se în diferite intermediari între oficiali români și reprezentanți ai unor firme străine, interesate de privatizarea unor societăți industriale.

Prima afacere de răsunet a lui Bloom a fost privatizarea societății ROMAERO Băneasa. Este vorba despre fosta fa-

brica de avioane Băneasa, unde se producea avionul BAC 1-11 sub licență britanică. Subansamblele pentru acest avion soseau din Anglia, dar pe la mijlocul anilor '80, din cauza înlocuirii motoarelor SPAY cu motoare TAY, producția a stagnat. Pentru relansarea producției, la începutul anilor '90, Guvernul României a primit oferte avantajoase de la firme de renume cum ar fi Rolls Royce, British Aerospace și altele. Nici una dintre ofertele respective nu a

fost luată în serios. În schimb, cu complicitatea directorului fabricii, Tudorel Dumitrașcu, a fost agreată oferta lui Phillip Bloom.

Uite avionul, nu e avionul!

Împreună cu complicității săi din SUA, Bloom a înființat o firmă, Kiwi International, care a semnat un contract de colaborare cu ROMAERO Băneasa în vederea vânzării pe piața americană a 11 avioane BAC 1-11

seria 2500, deși finanțarea producției nu era asigurată, iar fabrica nu avea nici un avion de vânzare.

La două săptămâni după încheierea contractului se semnează un amendament prin care obligată să vândă 11 avioane BAC, ci numai cinci. În același amendament s-a stipulat și obligația ROMAERO Băneasa de a plăti partenerului american (lui Bloom) suma de 1 milion de dolari necesară promovării pe piața americană a avionului românesc. Tudorel Dumitrașcu, directorul fabricii, al cărui comision oficial era de 70.000 de dolari, a întocmit documentația necesară obținerii milionului de dolari, precizând că banii vor fi investiți în acțiunile firmei Kiwi International (200.000 de acțiuni a 5 dolari bucata).

Evident că acțiunile erau de clasă „C”, fără valoare la paritate și nu puteau fi comercializate. Florin Georgescu, ministru de Finanțe în perioada respectivă, și-a dat acordul, iar milionul de dolari a ajuns în SUA.

Firmă pentru tunuri

Această firmă-fantomă creată în mod special pentru tunuri financiare în 1992 a început să declare „pierderi fi-

nanciare” în 1993, iar în 1996 a dat faliment.

Bloom nici măcar nu este întrebat de sănătate, iar în 1997 se implică în privatizarea Hotelului București.

Interesant, dar sediul firmei sale, Global Business Group (GBG), era în sediul Ministerului Transporturilor, iar directoare a fost numită Daiana Voicu, fiica magistratului Marin Voicu, fost președinte al Curții de Apel Constanța, numit de președintele Iliescu în

Consiliul Suprem al Magistraturii, în 2001.

Daiana Voicu a fost numită și președinte al Consiliului de Administrație al magazinului constanțean Tomis, privatizat tot prin intermediul lui Bloom, în favoarea lui Samy Ofer.

În numărul viitor vom prezenta modul în care Bloom s-a infiltrat în anturajul unor oameni politici din România și din SUA. (va urma)

GEORGE DORŃI

analiză

Crima organizată (IV)

Imigrația vietnameză pe teritoriul SUA a avut loc în două faze, constând în două tipuri distincte de imigranți.

Înainte de căderea Saigonului din 1975, numărul imigranților era mic.

Aceste persoane erau în vârstă, bine educate și mult mai familiarizate cu sistemul social și politic din SUA.

Cel de-al doilea și cel mai nou flux de vietnamezi a avut loc după 1975. Aceștia erau mai tineri și mai puțin educați. În acest grup s-au aflat și multe elemente criminale amestecate în șantajul financiar, traficul de droguri, prostituție și jocuri de noroc. Pe măsură ce acest grup s-a stabilit în SUA, membrii grupului au găsit ca pradă pe „vietnamezii cu avere” stabiliți din primul grup. Lor le-a fost ușor să procedeze la șantajul financiar inspirându-le frică și intimidare.

Bande rățăitoare

Aceste grupuri călătoresc dintr-o comunitate vietnameză la alta de pe teritoriul SUA. Aceste grupuri își demonstrează preferința de a utiliza violența.

Membrii afiliați acestor grupuri nu dovedesc prea multă loialitate.

Pe măsură ce călătoresc, unii membri renunță la grup, stabilindu-se în diverse locuri, alții intrând în grup. Vârsta membrilor este cuprinsă între 14 și 35 ani. Ei călătoresc în grupuri care cuprind între 3 și 10 membri, pentru a nu atrage atenția autorităților. Nu vorbesc prea bine limba engleză, nu au înclinații către o meserie și de obicei nu au un nucleu familial în SUA.

Aceștia posedă arme sofisticate și le folosesc cu ușurință ori de câte ori li se ivește ocazia. Comit o serie de infracțiuni cum ar fi spargerea de case, furturi comerciale, furturi de mașini, tâlhării cu mână armată.

În spargerile de case operează „la pont” sau urmăresc victima o perioadă apoi pătrund în locuință cu forța.

Sunt foarte duri și folosesc violența chiar dacă persoana proprietară a locuinței se supune ordinelor lor. Toate acestea pentru a descuraja victima să mai întreprindă vreă măsură de apărare sau să anunțe poliția.

De obicei iau bani lichizi, cupoane de alimente, bijuterii.

Aceste bande sunt conduse de un șef mai în vârstă numit „doica” sau fratele mai mare, care direcționează acțiunile grupului. În unele cazuri „doica” este fost ofițer în armata sud-vietnameză. Apartenența la

bandă este instabilă. Principalele activități infracționale sunt: șantajul financiar (taxa de protecție), jocurile ilegale de noroc, furturile, tâlhăriile.

Membrii grupurilor își au stabilite zone de lucru. Recurg la violență pentru păstrarea zonelor de lucru. În afară de vietnamezi, bandele în discuție își aleg și alte victime, în special chinezi.

Delincvenții juvenili

Parte din activitatea criminală vietnameză este intitulată greșit, ca atare aceasta din cauza faptului că un procentaj mare din activitatea criminală atribuită vietnamezilor este de fapt comisă de Viet Ching – chinezi de origine, născuți și/sau crescuți în Vietnam.

Criminalii vietnamezi care funcționează sub grupurile Viet Ching se organizează ca atare și totodată se distanțează de bandele de stradă chinezești.

Unii criminali vietnamezi implicați în spargerile de locuințe par a se organiza pentru un anumit act criminal după care grupul se dizolvă, întrunindu-se din nou peste o perioadă de timp când unul dintre membrii vine cu o nouă informație „fulminantă”, cu un „pont gras”.

În felul acesta ei încearcă să deruteze autoritățile și să nu-i considere grupuri criminale organizate.

Banțele de tineri vietnamezi, în special de pe coasta de vest, se compun de obicei din delincvenți juvenili. Aceste bande au nume, ceremonii de inițiere, limbaj, semne secrete cu mâna și cuvinte speciale. Deși sunt amestecați în activități criminale ei sunt mai mult preocupați cu protecția și cucerirea „zonelor de lucru”.

Banda BTK sau „Born to Kill”, „Născuți pentru a omorî”, demonstrează semnele inițiale ale unei organizări. Se poate identifica și o anumită structură, activități conspirative, asocierea cu bandele chinezești în scopul obținerii unor profituri fabuloase din acțiunile criminale desfășurate.

Viet Ching-ul, datorită cunoștințelor de limbă chineză și vietnameză, poate ușor să acționeze în ambele comunități. Din cauza acestui fapt ei sunt aroganți și siguri pe ei, crezând că autoritățile abilitate nu sunt capabile să penetreze grupările lor criminale și să strângă dovezile în vederea trimerii lor în judecată. Pe ambele coaste, de est și de vest, există bande cri-

minale având în exclusivitate membri femei, dar și femei asociate bandelor criminale de bărbați.

Pericole

Imediat după sosirea tinerilor vietnamezi în SUA, elemente chineze ale Crimei Organizate ca Wah Ching, Flying Dragon (Dragonul Zburător) și Ghost Shadows (Umbrele Fantomei) au început să-i folosească în activitatea lor criminală.

Mulți dintre vietnamezi erau de fapt etnici chinezi în Vietnam. Ușurința de a vorbi atât chineză, cât și vietnameză le-a dat posibilitatea să se mute dintr-un grup în altul.

Pe măsură ce deveneau tot mai „profesioniști” au izbucnit conflicte violente între grupuri de crimă organizată, fie pentru menținerea „teritoriului de lucru”, fie pentru cucerirea a noi zone.

Cea mai bine organizată dintre bandele chinezo-vietnameze pare să fie „Born to Kill” sau „BTK” originară din nord-estul SUA.

Activitatea de organizare a unor rețele de Crimă Organizată pare să fie prioritatea numărul unu a acestor bande

chinezo-vietnameze. Se pune accent pe acțiuni de îndoctrinare în sensul „Ket nghĩa”, un fel de legătură închisă de intensă loialitate între membrii bandei, pentru respingerea oricărei încercări de penetrare în grupul lor a autorităților din Combaterea Crimei Organizate.

Sunt recrutați Ameriasians (ameriasiatci, copii rezultați din căsătorii sau legături mixte

dintre americani și asiatici) care au fost ignorați de ambele comunități.

În anumite zone geografice criminalii vietnamezi, mai maturi și mai experimentați, își extind activitatea în domeniul crimelor non-violente, cum ar fi fraudă financiară sau reclamații personale frauduloase recuperabile de la asigurări.

IOFII CREȚU

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Cine are nevoie de talent?

Mai țineți minte la școală, la orele de română, când se discuta îndelung despre o chestie care se numea „condiția tragică a artistului genial neînțeleș”? Pe mine una mă enerva foarte tare. Și nu din cauza bla-bla-urilor fără sens pe care le atrăgea inevitabil după sine, ci pentru că pur și simplu artistul respectiv nu mi se părea atât de tragic. O fi fost el neînțeleș, dar era genial. Adică era talentat. Adică rămăsese în cărțile de școală.

Adică îl mai pomeneau niște mucoși, ce-i drept, cu gândul la țigara din pauză și la vinerea în discotecă și mai mult de frică să nu pice bac-ul decât din interes sincer, dar oricum...

Pe mine mă preocupă o altă categorie de artiști neînțeleși. Aia total netaleantați și care au slabe șanse, ca să nu zicem nici una să fie pomeniți în altă parte decât în cercurile de prieteni apropiați, pe care i-au înnebunit ani de-a rândul cu creațiile lor. Pentru că, într-adevăr, e nasol să te naști talentat și cu vocație de artist – chinurile creației sunt binecunoscute și n-am de gând să le trăiesc în clipa asta încercând să vorbesc despre ele –, dar și mai nasol e să te naști cu vocație de artist, dar fără pic de talent. Cel mai bine, părerea mea, e să te naști

cu mult talent/multe talente și fără vocație de artist, în așa fel încât să te bucuri de binefacerile talentului, dar să te scutești de suferința vocației sau obsesiei, cum s-ar numi ea în termeni psihiatrici, dar asta e cu totul altă poveste.

Dar cum recunoaștem artiștii aceștia pe care nu-i pomeneste nimeni nicăieri? Simplu: întotdeauna au o mulțime de proiecte (un film, un roman de opt sute de pagini, un spectacol muzical îndrăzneț), care, cât timp sunt adolescenți sau tineri, sunt încurajate și apreciate de toată lumea ca o manifestare a energiei și nevoii tinerești de a răsturna lumea cu fundu-n sus și de a spune lucruri importante, altfel decât în baruri, la ora stingerii, dar care, cu cât înaintază în vârstă, devin din ce în ce mai ridicole. De fapt, nu sunt mai ridicole decât erau cu cinci ani în urmă, doar că privirea celorlorlalți, (adică celor care primesc proiectul în mare taină spre a-și exprima părerea – de fapt aprobarea, căci nimeni nu-ți supune un proiect născut dintr-o astfel de dragoste pentru a-ți spune „părerea obiectivă, cu critici etc.”, orice ar pretinde) s-a modificat. Ceilalți se ocupă de treburi serioase acum. Or fi jucat și ei un rol de copac într-o piesă de liceu, dar acum

se dau de ceasul morții cu un credit la bancă și or fi scris și ei poezii printre suspine la 15 ani, dar acum au un copil mic care urlă și vomită, descurajând orice impuls poetic.

Deși de multe ori produsul artei lor e nedigerabil, ei sunt

preferații mei. Pentru că sunt ridicoli și înduioșători, ceea ce îmi permite să mă dedau la două dintre activitățile mele preferate: râsul și exercitarea compasiunii. Și pentru că nu se învață la bac, ceea ce e uneori un avantaj.

ADOLESCENȚII ȘI ARTA

Se zice că un adolescent nu e adolescent dacă nu scrie poezii sau nu zdrăngăne la chitară, sau nu joacă teatru în trupa școlii. Discutăm cu adolescenții, să vedem dacă e așa, și cu cei trecuți puțin de vârsta artistică, să vedem ce a fost și ce a mai rămas.

LUANA P. (16 ani, elevă).

Mi se pare foarte important să te exprimi la școală mai altfel, pentru că simpla participare la ore nu te lasă să-ți dezvolți creativitatea. Eu particip întotdeauna când mi se dă ocazia la tot felul de spec-

să-ți descarci impulsurile astea, pentru că oricum atunci ești în plină căutare și dezorientare și-ți poate oferi chiar dacă numai temporar un reper, sentimentul că faci ceva important, că ești parte din ceva. Eu sunt pentru încuraja-

tacole, unde cânt, dansez sau am roluri în piese. Dacă nu aș face asta, m-aș simți pe dinafară. Și chiar colegii noștri care vin în sală să facă mișto și să râdă, cred că și-ar dori să fie pe scenă. Nu știu dacă voi continua, adică dacă o să dau la teatru. Părinții mei strâmbă din nas la ideea asta și nici eu nu sunt prea convinsă, dar vom vedea.

IUSTIN G. (26 ani, promoter).

E cam mult de-atunci. Eu m-am ținut în afara manifestărilor artistice organizate de școală, în schimb, de ce să nu recunosc, am avut și eu o trupă din aia de garaj, de fapt de subsol, că zdrăngăneam într-o boxă. Țin minte că am și făcut un CD cu chiu, cu vai, și l-am trimis pe la radiouri, case de producție... Surpriză: nu ne-a ieșit nimic! Dar îmi aduc aminte cu plăcere de perioada aia. Totuși, pentru mine n-a fost niciodată ceva serios.

ANA-MARIA T. (25 ani, masterand).

Poezii scriam, altceva nu, pentru că nu aveam talent și eram prea timidă. De fapt, mai și desenam câteodată, iar familia mea era de părere că aveam talent, dar ce-ar fi putut spune, doar erau

rea manifestărilor creative la adolescenți, indiferent dacă au sau nu talent. Ar trebui să existe și ore speciale în școli.

NICOLAE A. (15 ani, elev).

Eu nu particip la chestii din astea, mi se pare o chestie mai mult pentru fete. E o pierdere de timp, mai ales că ești obligat, dacă te bagi în așa ceva, să petreci și mai multe ore la școală decât în mod normal, iar eu de-abia aștept să se termine și alea obligatorii. Poezii n-am scris niciodată, decât poate niște versuri porcoase cu prietenii mei când ne-am îmbătat și nici de cântat nu cânt. Eu sunt mai mult cu sportul, nu cu arta.

SORINA B. (26 ani, asistent marketing).

Da, era frumos când aveam timp să mă țin de chestii din astea. Cântam bineșor, eram tot timpul solistă, eram apreciată, încurajată... Îmi plăcea, mai ales că în rest nu excelam prin nimic, nici la vreo materie, nici foarte frumoasă nu eram, nici prea populară, dar nici la coada clasamentului. Dar când eram pe scenă, eram ascultată, așa că pentru perioada aceea a fost foarte important. Dar n-am vrut niciodată să urmez o astfel de carieră, căci mi se părea total nefezabil.

Pagină realizată de IULIA GORZO